

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2, se sídlem Francouzská 808/19, Praha 2, rozhodl soudkyně Mgr. Terezou Jachura Maříkovou, ve věci žalobkyně: **I. P. nar. bytem**, právně zastoupena Mgr. Rostislavem Částkou, advokátem, se sídlem Limmická čp. 1246, Nejdek, proti žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, o náhradu škody a poskytnutí přiměřeného zadostiučnění v celkové výši 783.610,20 Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I.** Řízení **s e** co do částky ve výši 212.610,20 Kč **z a s t a v u j e.**
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 16. 12. 2016 do 29. 3. 2017 z částky 212.610,20 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III.** Žaloba s návrhem, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši 571.000 Kč s přísl., **s e z a m í t á.**
- IV.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 26.463,58 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Rostislava Čásky, advokáta.

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou ve znění jejího doplnění domáhala po žalovaném jednak náhrady škody ve výši 283.610,20 Kč a jednak přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 500.000 Kč, to vše v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním proti její osobě. Žalobkyně ve svých tvrzeních uvedla, že usnesením Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Karlovarského Kraje, územní odbor Karlovy Vary, oddělení hospodářské kriminality ze dne 13.5.2013 č.j. [REDAKCE] bylo proti ní zahájeno trestní stíhání za spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1. trestního zákona. Rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne [REDAKCE] č.j. [REDAKCE] byla uznána vinnou z tohoto trestného činu a odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, s podmíněným odložením výkonu trestu na dobu dvou let a k náhradě škody ve výši 90.836 Kč. Na základě odvolání žalobkyně pak Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne [REDAKCE] č.j. [REDAKCE] zrušil výrok o trestu a znovu rozhodl tak, že žalobkyni odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců s podmíněným odložením na jeden rok. Na základě dovolání žalobkyně Nejvyšší soud usnesením ze dne [REDAKCE] č. j. [REDAKCE] zrušil výše uvedené rozsudky a věc vrátil zpět Okresnímu soudu v Karlových Varech k dalšímu řízení. Rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne [REDAKCE] ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne [REDAKCE] byla žalobkyně zproštěna obžaloby. Žalobkyně si v souvislosti s vedeným trestním řízením zvolila právního zástupce, kterému uhradila na nákladech obhajoby částku ve výši 80.610,20 Kč, kterou nárokuje jakožto náhradu škody. Žalobkyně pokud jde o nárok na nemajetkovou, újmu uvedla, že v bytě v domě v ulici [REDAKCE] Karlovy Vary, kde vykonávala funkci [REDAKCE] a kdy při této funkci se měla dopustit shora uvedeného trestného činu, bydlela od roku [REDAKCE]. Vztahy v domě byly na velmi dobré úrovni, měla zde plno známých i kamarádů. Do té doby vztahy mezi lidmi v domě byly bezproblémové. V souvislosti s trestním stíháním jí lidé z domu a blízkého okolí přestali zdravit, koukali na ni skrz prsty. V té době rovněž měla nemocného manžela a situaci nepřispěla k jeho zdravotnímu stavu, tento pak v průběhu trestního stíhání v roce 2013 zemřel na své onemocnění. V průběhu trestního stíhání se také dostala do finanční tísně, a to jednak v souvislosti s nemocí manžela, jednak v souvislosti s hrazením právního zastoupení a náhrady škody ve prospěch společenství vlastníků jednotek domů (SVJ). Daná situace pro ni byla velmi těžká, kdy v místě svého bydliště neměla již žádné přátele a rovněž i pod tlakem finančních problémů byla nucena řešit danou věc prodejem svého bytu. Prodej bytu pro ni s ohledem na danou situaci nebyl výhodný, ale nutně potřebovala finanční prostředky. V důsledku psychologických problémů vyhledala i odbornou pomoc a začala brát předepsaná antidepresiva, která užívala po dobu jednoho roku. Poté, co trestní řízení skončilo, a byla zproštěna všech obvinění, se psychicky zhroutila. V té době si uvědomila, o co všechno přišla s tím, že více než dva a půl roku trvajících zbytečného trestního řízení, ji toto úplně zničilo a převrátilo život. Má za to, že i stres okolo jejího odsouzení a vedení trestního stíhání a zvýšené finanční náklady značnou měrou přispěly k úmrtí jejího manžela. Za nemajetkovou újmu, která jí vznikla v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání, proto nárokuje částku ve výši 500.000 Kč. Dále na náhradě škody nárokuje částku jako škodu, která jí měla vzniknout tím, že musela prodat bytovou jednotku pod tržní cenou, dále rozdíl v ceně plateb, které musela hradit za

pronájem v novém bytě a plateb, které hradila v bytě prodaném za rok trvání nájmu a odměnu realitní kanceláře. Toto vše vyčísluje jakožto skutečnou škodu, která jí v důsledku trestního stíhání vznikla, v celkové výši 200.000 Kč, se současným vynaložením nákladů na stěhování ve výši 3.000 Kč.

Žalovaný ve svém vyjádření nespороval skutečnost, že žalobkyně se, se svým nárokem na nemajetkovou újmu a náhradu škody na něj obrátila dne 15.6.2016, kdy tento po projednání daného nároku dospěl k závěru, že v řízení je dán odpovědnostní titul ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 a ust. § 8. odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. a poskytl žalobkyni na přiměřeném zadostiučnění za vzniklou nemajetkovou újmu v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání částku ve výši 132.000 Kč a částku představující náhradu vynaložených nákladů právního zastoupení ve výši 80.610,20 Kč, což žalobkyni sdělil stanoviskem ze dne 23.3.2017. Dále žalovaný nespороval genezi vedeného trestního stíhání, tedy že proti žalobkyni bylo usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Karlovarského kraje, územní odbor Karlovy Vary, oddělení hospodářské kriminality ze dne 13.5.2013, č.j. [REDAKCE] zahájeno trestní stíhání pro spáchaný přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku, podle § 220 odst. 1. trestního zákoníku. Následně byla rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne [REDAKCE], č.j. [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne [REDAKCE], č.j. [REDAKCE] odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Současně jí byla uložena povinnost nahradit stanovenou škodu ve výši 90.836 Kč, kterou SVJ uhradila. Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.3.2015, byla obě uvedená rozhodnutí zrušena a věc byla vrácena Okresnímu soudu v Karlových Varech k novému projednání a rozhodnutí. Rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech, ze dne [REDAKCE] sp. zn. [REDAKCE] ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne [REDAKCE], č.j. [REDAKCE] byla žalobkyně obžaloby zproštěna. Řízení pravomocně skončilo dne 13.1.2016. V souvislosti s plněním náhrady nemajetkové újmy žalovaný dospěl k závěru, že je nepochybné, že každé trestní stíhání může zasáhnout do života stíhané osoby v řadě jeho rovin s větší, či menší intenzitou. V dané případě konstatování, že v trestním řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí a přiznání peněžité částky vy výši 132.000 Kč se vzhledem ke stavu věci jeví jako dostatečné. Žalovaný měl dále za to, že žalobkyní nárokováná náhrada škody v podobě vynaložených nákladů na obhajobu ve výši 80.610,20 Kč je co do účtovaných úkonů, co do druhu, délky a použité sazby odměny v souladu s obsahem trestního spisu. I tuto částku žalobkyni uhradil. K nároku na náhradu škody ve výši 203.000 Kč představující škodu, která žalobkyni vznikla v rozdílu ceny plateb za pronájem v novém bytě, oproti platbám v předchozím bytě, s odměnou realitní kanceláře a s prodáním bytu pod tržní cenou a úhradou nákladů na stěhování, žalovaný konstatoval, že žalobkyně neprokázala, že nárokováná škoda vznikla v příčinné souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním. Tento nárok proto neshledal důvodným.

Žalobkyně podáním ze dne 8.5.2017 vzala svou žalobu co do částky ve výši 80.610,20 Kč představující náhradu vynaložených nákladů právního zastoupení a co do částky ve výši 132.000 Kč představující částečné plnění žalovaného na uplatněnou nemajetkovou újmu zpět. Tato částka byla žalobkyni uhrazena dne 29. 3. 2017.

Mezi účastníky řízení nebyla sporná skutečnost, že proti žalobkyni bylo usnesením Policie České republiky ze dne 13. 5. 2013 zahájeno trestní stíhání pro přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1. trestního zákoníku. Následně byla žalobkyně rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne [REDAKCE] odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců s podmíněným odložením na jeden rok. Současně jí byla stanovena povinnost nahradit společenství vlastníků jednotek způsobenou škodu ve výši 90.836 Kč, což učinila. Na základě dovolání žalobkyně pak Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne [REDAKCE] zrušil shora uvedené rozsudky (tj. jak rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne [REDAKCE], tak rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne [REDAKCE]) a vrátil věc zpět Okresnímu soudu v Karlových Varech k novému projednání. Tento rozsudkem ze dne [REDAKCE] ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne [REDAKCE] žalobkyni pravomocně zprostil obžaloby. Žalobkyně se se svým nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy obrátila na žalovaného, který po projednání její žádosti dospěl k závěru, že ve věci je dán odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí a plnil žalobkyni na náhradě škody částku ve výši 80.610,20 Kč, představující vynaložené náklady na obhajobu, kdy žalobkyně si v souvislosti s vedeným trestním řízením zvolila právního zástupce a dále částku ve výši 132.000 Kč jakožto přiměřené zadostiučinění na nemajetkovou újmu, která žalobkyni vznikla v důsledku vedeného trestního stíhání.

Soud provedl dokazování výslechem svědkyně B [REDAKCE] L [REDAKCE] svědka O [REDAKCE] L [REDAKCE] svědkyně T [REDAKCE] A [REDAKCE] a účastnickým výslechem žalobkyně. Z těchto výpovědí vzal soud za prokázané, že žalobkyně žila v domě č.p. [REDAKCE], [REDAKCE] let. Vztahy se sousedy v domě byly velmi dobré, dalo by se říct, že na přátelské úrovni, kdy s některými nájemníky se osobně stýkala, povídali si, některé dokonce pozvala i na svatbu své dcery. Následně poté, co žalobkyně zjistila nesrovnalosti v platbách paní Š [REDAKCE] na elektřině, byla zvolena předsedkyní společenství vlastníků jednotek domu. Po svém zvolení žalobkyně přistoupila k rekonstrukci domu s tím, že bylo dohodnuto, že dojde k zateplení domu v podobě výměny oken, dveří apod. Poté, co nechala vsadit vchodové dveře, což muselo být učiněno předtím, než dojde k zateplení domu, začaly mezi nájemníky neshody, resp. mezi ní a dalšími nájemníky. Vztahy v domě nebyly dobré, byly napjaté, někteří nájemníci dávali žalobkyni najevo, že se jim nelíbí dveře, nové schránky apod. Nepříznivá situace v domě vyústila podaným trestním oznámením na žalobkyni. V době vedeného trestního stíhání se ostatní nájemníci v domě, vyjma paní A [REDAKCE] k žalobkyni chovali negativně, nezdravili jí, ignorovali jí, dokonce jí rozhazovali boty, které měla před bytem, květiny, nebo jí vyšroubovali závit na jízdním kole. Situace ohledně vedeného trestního stíhání se rozšířila i do nejbližšího okolí (myšleno čtvrt' ve které žalobkyně v [REDAKCE] bydlela) a tito lidé žalobkyni přestali zdravít a někteří měli např. ironické poznámky. Žalobkyně danou situaci vnímala velmi špatně. Poté, co jí bylo dcerou doporučeno, aby se z bytu odstěhovala, na toto doporučení přistoupila a nastěhovala se nejprve do nájemního bytu, než se dcera s manželem mohli přestěhovat do jejich nového rodinného domu a ona se mohla z pronájmu odstěhovat do bytu dcery, kde předtím s manželem bydlela. Trestní stíhání žalobkyně velmi špatně nesla, byla lítostivá, výrazně zhubla, měla problémy se žaludkem, musela vyhledat lékaře, který jí předepsal antidepresiva, které užívala. V době trestního stíhání byl vážně nemocen její manžel, který zemřel. Dne 17.12.2013 byla žalobkyně informována o

výběrovém řízení na pozici [REDAKCE] Žalobkyně se na základě svého rozhodnutí výběrového řízení na pozici [REDAKCE] neúčastnila z důvodu vedeného trestní stíhání. Další negativní reakce žalobkyně ať už pracovní, osobní, přátelské či rodinné oblasti, nezaznamenala.

Dále soud provedl dokazování uplatněním nároku na náhradu škody ze dne 13. 6. 2016, včetně výpisu z datové schránky a podacího lístku, dopisem žalovaného ze dne 21. 6. 2016, lékařskou zprávou ze dne [REDAKCE] emailem ze dne 6. 5. 2016, smlouvou o převodu vlastnického práva k bytové jednotce ze dne [REDAKCE] příjmovým pokladním dokladem ze dne 19. 4. 2015, finančním přehledem (duben 2014), smlouvou o nájmu bytu ze dne [REDAKCE], úmrtním listem ze dne [REDAKCE] (P [REDAKCE] P [REDAKCE]), dopisem ze dne 30. 5. 2016, dopisem ze dne 15. 5. 2016 a výpisem z účtu (prosinec 2014). Z těchto listinných důkazů vzal soud za prokázané, že žalobkyně se od června 2013 do ledna 2014 léčila antidepresivy pro [REDAKCE] v ordinaci MUDr. H [REDAKCE] D [REDAKCE]. Žalobkyně uzavřela smlouvu o převodu vlastnického práva k bytové jednotce dne [REDAKCE] na základě které, převedla svou bytovou jednotku na kupující I [REDAKCE] M [REDAKCE]. V souvislosti s prodejem bytu pak žalobkyně uhradila jednorázově daň z nabytí nemovitosti ve výši 48.000 Kč a jednorázově odměnu za zprostředkování ve výši 5.000,- Kč realitní kanceláři STORM REALITY. Následně žalobkyně uzavřela nájemní smlouvu, týkající se bytové jednotky v budově č.p. [REDAKCE] jakožto nájemce. Dne [REDAKCE] zemřel manžel žalobkyně pan P [REDAKCE] P [REDAKCE]. Žalobkyně se se svým nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy obrátila dne 13.6.2016 na žalovaného.

Na základě provedeného dokazování má soud za prokázaný následující skutkový stav:

proti žalobkyni bylo usnesením Policie České republiky ze dne 13. 5. 2013 zahájeno trestní stíhání pro trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku, podle § 220 odst. 1. trestního zákona. Žalobkyně byla žaloby zproštěna a to rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 17. 9. 2015 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 13.1.2016. Žalobkyně si v souvislosti s trestním stíháním zvolila právního zástupce. Žalobkyně bydlela v bytovém domě v [REDAKCE] v němž měla velmi dobré vztahy s ostatními nájemníky. Posléze začala v domě vykonávat předsedkyni společenství vlastníků jednotek a na základě odsouhlaseného záměru ostatních členů společenství, začala realizovat rekonstrukci domu v podobě zateplení domu. Zejména osadila nové dveře a schránky do bytu. V souvislosti s tímto pak začaly mezi nájemníky ve vztahu k její osobě neshody, které vyústily podaným trestním oznámením. Poté došlo k vyhrocení vztahů v domě a i ostatní nájemníci jí přestali zdravít a měli i další negativní reakce (například rozhazování bot, či vypuštění ventilků u kola). Informace o vedeném trestním řízení se rozšířila i do nejbližšího okolí žalobkyně. Žalobkyně situaci špatně snášela, začala mít psychické problémy, které vyústily v nutnou léčbu antidepresivy. V době trestního stíhání žalobkyni zemřel manžel. Posléze na doporučení své dcery se z bytu odstěhovala. Nejprve si pronajala byt v [REDAKCE] posléze začala bydlet v bytě po své dceři. Předmětný byt prodala, přičemž v souvislosti s jeho prodejem uhradila některé náklady v podobě daně z převodu nemovitosti a odměny za zprostředkování realitní kanceláři. Žalobkyně se se svým nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy obrátila dne 13.6.2016, kdy žalovaný

dospěl k závěru, že je ve věci dán odpovědnostní titul a uhradil jí celkem částku ve výši 212.610,20 Kč dne 29.3.2017

Vzhledem k tomu, že žalobkyně vzala svou žalobu co do částky 132.000 Kč představující nárok na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu a částky ve výši 80.610,20 Kč, představující jí vynaložené náklady na právní zastoupení zpět, neboť tyto částky žalovaný hradil po dodání žaloby dne 29. 3. 2017, postupoval soud dle ustanovení § 96 odst. 1. o.s.ř., a řízení co do částky ve výši 212.610,20 Kč výrokem I. zastavil.

Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o.z.“). Podle ust. § 441 odst. 1 obč. zák. se hradí skutečná škoda, a to co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Podle odst. 2 se hradí škoda v penězích; požádá-li o to poškozený a je-li to účelné a možné, hradí se škoda uvedením do předešlého stavu.

Mezi účastníky není sporu o tom, že soudní judikaturou navazující na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.2.1990, sp. zn. 1 Cz 6/90 byl pomocí extenzivního výkladu zákona konstituován v souvislosti se zahájením (vedením) trestního stíhání, jež neskončilo pravomocným odsouzením, nejen nárok na náhradu škody (majetkové újmy), ale i odškodnění újem nemajetkové povahy vztahující se jak k tzv. nezákonnému trestnímu stíhání, tak i k omezení osobních svobod v jeho rámci. Stejně tak není mezi účastníky sporu o tom, že rozsudek zprošťující obžaloby podle ust. § 226 písm. b) tr.ř. je právě jedním z těchto rozhodnutí, jež ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jimiž bylo trestní stíhání zahájeno ve smyslu odškodňovacího zákona a pouze pro jeho účely „nezákonnými“, čímž zakládá nejen nárok na náhradu škody, ale jakž již bylo zmíněno i odškodnění nemajetkové újmy ve smyslu ust. § 1, 2 a násl. zákona č. 82/1998 Sb. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si zahájení trestního stíhání či vazbu zavínil sám, ten kdo byl obžaloby

zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno, jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin byl amnestován. Existence jakýchkoliv shora uvedených skutečností vylučujících odpovědnostní titul, nebyla dána, a žalovaný ji ani ve své obraně nepoužil. Odpovědnostní titul představovaný nezákonným (nedůvodným) trestním stíháním je tedy v posuzované věci nepochybně dán.

Jak již bylo vyloženo shora, ve věci je dána existence odpovědnostního titulu v podobě vydání nezákonného rozhodnutí, když žalobkyně byla, jak nutno dovodit z výsledku trestního stíhání, nezákonně trestně stíhána. Pokud se jedná o odpovědnostní titul představovaný vznikem (nemajetkové, morální) újmy, je zde situace složitější, neboť újma na straně poškozené se nepresumuje (na rozdíl od nepřiměřené délky řízení, což platí i v případě vazby) a musí být prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postížena a šlo by tedy o notorieta, kterou dokazovat netřeba (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15.3.2012 sp.zn. 30 Cdo 255/2009 ze dne 3.7.2012, sp.zn. 30 Cdo 428/2011). V souzené věci soud vycházel z toho, že vznik imateriální újmy (jakkoliv je trestní stíhání spojeno s jistým individuálním „diskomfortem“ trestně stíhaných osob, viz. např. rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. IV.ÚS 428/2005), není na místě presumovat, ale prokazovat a stejně tak i intenzitu (případně) újmy odůvodňující peněžní odškodnění. Při stanovení formy a výše odškodnění vycházel soud z již ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR (srov. zejm. rozhodnutí sp.zn. 30Cdo 2357/2010 ze dne 11.1.2012, či sp.zn. 30Cdo 914/2011 ze dne 31.5.2012), jež formuluje zásadní závěr, že „při úvaze o formě a výši odškodnění za nezákonně vedené trestní stíhání je třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterými zpravidla jsou : povaha trestní věci, celková délka řízení a následky v osobní sféře poškozené osoby“. Žalobkyně byla stíhána pro podezření ze spáchaní při činu porušení povinnosti při správě cizího majetku, za který bylo možno v případě vydání odsuzujícího rozsudku, uložit trest odnětí svobody v trvání až dvou let a zákazu činnosti, tedy trest svou délkou nízkého charakteru. Navíc u žalobkyně, jakožto bezúhonné osoby, nebylo reálné odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V případě odsouzení bylo nutné očekávat trest podmíněný, navíc při spodní hranici trestní sazby, což se ostatně potvrdilo, když žalobkyně nejprve byla z uvedeného přečinu uznána vinnou a byl jí uložen trest v trvání šesti měsíců s podmíněným odkladem na jeden rok. Touto skutečností je proto intenzita nemajetkové újmy u žalobkyně výrazně snížena. Také povaha trestné činnosti (majetkový trestný čin) pro který byla žalobkyně stíhána, zpravidla nepůsobí přílišné společenské odsouzení stíhaného, jako by tomu mohlo být například u trestného činu proti životu a zdraví, proti svobodě a lidské důstojnosti apod. Trestní stíhání pak trvalo dva roky a osm měsíců, což je doba ještě přiměřená, nicméně s ohledem na přečin, pro který byla trestně stíhána, tak dobou co do své délky spíše středního charakteru. Žalobkyně proto v této souvislosti byla vystavena nejistotě a tlaku trestního stíhání po toto v podstatě „středně trvajícím“ období. Žalobkyně také nebyla vazebně stíhána a její trestní stíhání neprošlo medializací, jako je tomu například u jiných poškozených. Tyto všechny okolnosti (vyjma popsání doby řízení) hovoří o nižší intenzitě nemajetkové újmy, která mohla žalobkyni v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání vzniknout. Na druhou stranu je však nutné vzít v potaz, že nezákonně vedené trestní stíhání, jak bylo v řízení prokázáno zejména svědeckými výpověďmi a rovněž účastnickou výpovědí žalobkyně, které byly ve vzájemném souladu, neboť svědci popisovali situaci shodně jako

žalobkyně, zasáhlo částečně do jejích osobnostních práv. U žalobkyně se vyvinuly psychické problémy, žalobkyně trpěla stresem, nejistotou, úzkostí, které se promítaly i do fyzických obtíží, neboť žalobkyně měla problémy se žaludkem, nemohla jíst, výrazně zhubla. Psychické problémy posléze musela řešit návštěvou psychiatra a užíváním antidepresivních léků. Vedeným trestním stíháním, jak již soud naznačil, bylo částečně zasaženo do společenského života žalobkyně, zejména do sociálních vztahů s okolím. Bylo prokázáno, že v důsledku vedeného trestního stíhání, o němž se dozvěděl nejblíže občanské okolí žalobkyně, se ve vztahu k její osobě vymezovali negativně, přestali jí zdravit, měli na ní ironické poznámky. I pokud jde o sousedské vztahy v domě, zaznamenal soud negativní reakce ostatních nájemníků, vyjma paní A [REDACTED]. Na druhou stranu však v řízení bylo prokázáno, že tyto osobní vztahy byly narušeny ještě před tím, než trestní stíhání započalo. Žalobkyně a svědkyně A [REDACTED] vypověděly, žalobkyně jako předsedkyně společenství vlastníků jednotek na základě dohody ostatních vlastníků bytových jednotek, počala realizovat rekonstrukci domu v podobě jeho zateplení, vsazení nových dveří, oken, vybudování schránek apod. V době, kdy tato rekonstrukce probíhala, se již sousedské vztahy narušily, docházelo k neshodám, zejména ohledně nových vsazených dveří, které se některým nájemníkům nelíbily. Již tedy v této době byly mezi žalobkyní a ostatními nájemníky vyostřené vztahy, které vyústily v podané trestní oznámení, ze strany ostatních nájemníků (vyjma paní A [REDACTED]). Je proto logické, že v době vedeného trestního stíhání se vztahy ostatních nájemníků k žalobkyni ještě vyostřily, když jí začali poškozovat její osobní věci – rozhazovat kytky, boty, vypouštět ventily u kola, přestali jí úplně zdravit a měli na ni negativní poznámky. Je proto třeba v této souvislosti zdůraznit, že před započítím trestního stíhání, resp. před tím, než došlo k rozkolu mezi žalobkyní a ostatními nájemníky, byly jejich vztahy bezproblémové, na výborné sousedské úrovni, dalo by se říct i přátelské. Soud proto v této souvislosti shledal, že v důsledku trestního stíhání došlo pouze k částečnému zásahu do této popsané sféry žalobkyně (sousedských vztahů), když tyto byly narušeny již před započítím jejího trestního stíhání a v jeho průběhu se již „jen“ vyhrotily. Další zásahy do osobních sfér v podobě zásahů do rodinného, přátelského, pracovního života prokázány nebyly (žalobkyně toto ani netvrdila). Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že v důsledku vedeného trestního stíhání nevyužila možnosti účastnit se konkurzu na vedoucí prodejny [REDACTED], soud sděluje, že dané není v příčinné souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním, když žalobkyně, jak uvedla, se takto rozhodla sama o sobě, když, navíc v zaměstnání žádné negativní reakce od ostatních spolupracovníků, nezaznamenala. Nebylo proto důvodu, aby této nabídce nevyužila a pokud se tak stalo, bylo to v důsledku jejího rozhodnutí. K žalobkyni uváděné skutečnosti, že vedené trestní stíhání přispělo k úmrtí jejího manžela, který v té době byl vážně nemocen, soud sděluje, že ani tento fakt, nelze dávat do souvislosti s vedeným trestním stíháním, když toto rovněž nebylo prokázáno, navíc její manžel vážně onemocněl ještě v době, než trestní stíhání započalo. Nelze zpochybnit, že do oblastí zdraví, zejména psychického zdraví žalobkyně, bylo trestním stíháním zasaženo, avšak i v této souvislosti soud připomíná, že psychika žalobkyně byla narušena i skutečností, že její manžel byl v té době vážně nemocen. Je proto nepochybné, že obě, jak vážná nemoc jejího manžela, tak vedené trestní stíhání, se podepsalo na psychice žalobkyně a tato musela vyhledat odbornou lékařskou pomoc.

Ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu ČR, konkrétně rozhodnutí ze dne 14.6.2015, sp.zn. 30 Cdo 1747/2014 jež navazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2013, sp.zn.

30Cdo 2813/2001 je zřejmé, že výše soudem přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují. Významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Za tímto účelem si pak soud opatří (a to i s využitím § 118a o.s.ř.) odpovídající zjištění. Žalobkyně by primárně měla zvolit přesvědčivé srovnání, podle kterého její újma z hlediska spravedlnosti není menší, než újma jiná, za kterou se přiznává minimální žalovaná částka. Soud proto v dané věci zvolil srovnání s věcí vedenou u zdejšího soudu sp. zn. 10C 264/2012 v němž poškozený byl trestně stíhán pro trestný čin zvýhodňování věřitele, kde mu hrozil trest odnětí svobody šest měsíců až tři roky. Trestní stíhání pak trvalo patnáct měsíců, přičemž nebylo zasazeno do žádných osobnostních sfér poškozeného. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 6.1.2015, č. j. 10C 264/2012 – 162 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16.9.2015, č. j.55 Co 145/2015 - 189 pak byla poškozenému přiznána částka ve výši 30.000 Kč, tj. 15.000 Kč za každý rok trvání trestního stíhání. Dále soud zvolil komparaci s věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp.zn. 10C 158/2012, kde poškozený byl trestně stíhán za trestný čin krádeže, kdy mu hrozila trestní sazba odnětí svobody až dva roky. Délka trestního stíhání trvala dva roky a deset měsíců, a pokud jde o zásahy do osobnostních sfér, byl částečně shledán zásah do poškození zdraví. Jako přiměřené zadostiučinění za nezákonně vedené trestní stíhání byla poškozenému rozsudkem ze dne 7. 1.2014, č.j. 10C 158/2012-46 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10.6.2014, č.j. 12Co 122/2014-76, přiznána částka ve výši 25.000 Kč. Z komparace obou těchto případů se podává, že odškodnění ve věci žalobkyně by se mělo pohybovat kolem takto přiznaných částek. Zatímco ve věci 10C 264/2012, vycházel odvolací soud toliko z celkové doby řízení při přiznání přiměřeného zadostiučinění, ve věci 10C 158/2012 byly zohledněny všechny zmíněné atributy, a to délka trestního stíhání, trestní sazba, která poškozenému hrozila a zásah do osobního života poškozeného. Soud má za to, že v posuzovaném případě došlo k výraznějšímu zásahu do osobnostních sfér žalobkyně než ve věci 10C 158/2012, kdy kromě zásahu do zdravotní oblasti, došlo u žalobkyně i k zásahu do sociálních vztahů s okolím, jak bylo vyloženo výše. Výše přiměřeného zadostiučinění by proto měly být vyšší než ve věci 10C 158/2012, právě se zohledněním ještě tohoto zásahu, když navíc trestní stíhání ve věci 10C 158/2012 trvalo stejně dlouhou dobu jako u žalobkyně a i v tomto případě hrozil poškozenému trest ve stejné výši, jako žalobkyni. Soud proto nabyl přesvědčení, že přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, která žalobkyni vznikla, by mělo být navýšeno ještě právě o zásah do sociálních vztahů a jako vhodnou částku k odškodnění pak shledal částku ve výši 45.000 Kč. Jelikož z tohoto titulu žalovaný hradil částku ve výši 132.000 Kč, která podle názoru soudu i s odkazem na obdobné případy, je částkou nadstandardní, hradil na přiměřeném zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu dostatečně. Z tohoto důvod soud zbytek žalobkyní požadovaného nároku zamítl jako nadbytečný.

Nad rámec rozhodného soud ještě připomíná, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, to jest jeho přiznání nad rámec konstatování porušení práva je na místě tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2016, sp.zn. 30Cdo 2813/2011). V kontextu s tímto soud proto uzavírá, že žalobkyní poskytnutá satisfakce v relutární formě od žalovaného je vzhledem k popsáním okolnostem případu dostatečná a plnohodnotná, výše tohoto odškodnění by pak měla odpovídat obdobným

případům, které v obdobných případech bylo soudy přiznáno (viz shora). Soud také doplňuje, že peněžité zadostiučinění ve vyšších částkách je poškozeným obvykle přiznáváno zejména v případech, kdy trestní stíhání bylo vedeno pro podezření ze zvlášť závažných trestných činů, poškozený byl vazebně stíhán, trestní stíhání bylo medializované a poškozený v důsledku trestního stíhání přišel o práci, společenskou prestiž, bylo zasaženo do rodinného života, popřípadě vztahu s nejbližším okolím, popřípadě došlo k poškození zdraví, nebo byl jiným způsobem dehonestován.

Pokud jde o nárok žalobkyně na škodu, která jí vznikla v souvislosti s tím, že se musela z bytu odstěhovat, soud sice provedl některé listinné důkazy, směřující k tomuto nároku, avšak již s ohledem na skutková tvrzení, výpověď žalobkyně a svědecké výpovědi, nebyly skutečnosti z těchto důkazů z nich zjištěné, pro spor podstatné. V řízení bylo prokázáno, žalobkyně se z předmětného bytu odstěhovala poté, co trvaly negativní reakce ze strany ostatních nájemníků, na doporučení své dcery. Soud je proto přesvědčen, že pokud se odstěhovala z bytu, resp. prodala předmětný byt na základě svého rozhodnutí, příčinná souvislost mezi takto vzniklou škodou a nezákonným rozhodnutím (nezákonně vedeným trestním stíháním), se trhá, neboť ke „škodě“ došlo v důsledku rozhodnutí žalobkyně, nikoliv v důsledku vedeného trestního stíhání proti její osobě. Soud v této souvislosti připomíná, že předpokladem odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, je: 1) existence nezákonného rozhodnutí, 2) vznik škody 3) příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Tyto podmínky pak musí být dány současně. V tomto případě absentuje položka příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a žalobkyní tvrzeným vznikem škody. Veškeré důkazy, které směřovaly k prokázání výše škody, která žalobkyni měla v souvislosti s tímto jednáním vzniknout, a to konkrétně znalecký posudek ke zjištění tržní hodnoty prodaného bytu a nákladů stěhování soud zamítl pro nadbytečnost.

Úrok z prodlení pak byl žalobkyni přiznán výrokem II. rozsudku a jeho opodstatněnost vychází z ustanovení § 513, ustanovení § 1968, ustanovení § 1970 ve spojení s ustanovením § 14 odst. 1. a ustanovení § 15 odst. 1,2 zákona č. 82/1998 Sb., podle něhož má žalovaný zákonnou šestiměsíční lhůtu pro vyřízení předběžně uplatněného nároku. Nároky, které v rámci posouzení uzná, pak musí uhradit do šesti měsíců od uplatnění nároku. Teprve až marným uplynutím těchto lhůt se žalovaný může dostat do prodlení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně svůj nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy uplatnila u žalovaného dne 13.6.2016 a žalovaný v rámci předběžného projednání věci uznal náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy, kdy částku ve výši 212.610,20 Kč uhradil dne 29.3.2017, náleží žalobkyni úrok z prodlení za dobu od uplynutí zákonné šestiměsíční lhůty ode dne uplatnění nároku tj. od 14.12.2016 do doby, kdy žalovaný přiznané částky žalobkyni vyplatil tj. 29.3.2017. Výše úroku z prodlení pak odpovídá ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.

Výrok o nákladech řízení pokud jde o nárok na přiměřené zadostiučinění je odůvodněn ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznal soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování, nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl, v kontextu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. 1.

2014, sp. zn. 30Cdo 3378/2003, podle něhož i částečné vyhovění žaloby v podobě částečně přiznané částky na přiměřeném zadostiučinění, je ve svém důsledku plným úspěchem žalobce ve věci. Žalobkyně má proto, pokud jde o tento nárok, ve vztahu k žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení se skládají z částky 15.500,-Kč, podle ustanovení § 11 odst. 1, ustanovení § 7 a ustanovení § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (5 úkonů právní služby po 3.100,-Kč – převzetí věci, sepsání žaloby, částečné zpětvzetí žaloby a 2x účast na jednání) a z náhrady hotových výdajů ve výši 1.500,-Kč podle ustanovení § 13 odst. 1,3 ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (5 úkonů právní služby po 300,-Kč – převzetí věci, sepsání žaloby, částečné zpětvzetí žaloby a 2x účast na jednání), náhradu za promeškaný čas v souvislosti s 2 ústními jednáními na cestě Nejdek – Praha a zpět ve výši 2.000 Kč podle ust. § 14 odst. 1 písm. a) odst. 3 vyhlášky (20 započatých půlhodin á 100,- Kč) z cestovného ve výši 3.198,- Kč dle ust. § 157 odst. 4, písm. b) zák. č. 262/2006 Sb. zákoníku práce a ust. § 4 písm. c) vyhl. č. 440/2016 Sb. (při cestě 2x Nejdek – Praha a zpět tj. 600 km, spotřebě 5,06 l/100 km, průměrné ceně motorové nafty 28,60 Kč/l a sazbě za použití motorového vozidla 3,90 Kč/km) a z daně z přidané hodnoty ve výši 4.661,58 Kč (21%), jíž je právní zástupce žalobkyně plátcem.

Pokud jde o nárok na náhradu škody, zde jsou náklady řízení odůvodněny ustanovením § 142 odst. 2 o.s.ř., podle něhož měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. Vzhledem k tomu, že v tomto nároku měl žalobce úspěch v 28%, neboť částečně byl ve věci úspěšný, pokud šlo o vynaložené náklady na obhajobu a žalovaný měl úspěch v 72%, je nutné od úspěchu žalovaného odečíst úspěch žalobce tj. žalovaný má v rozsahu nároku na náhradu škody nárok na 44% nákladů řízení. Tyto náklady pak tvoří částka ve výši 396,- Kč (44%), které se skládají z náhrady hotových výdajů ve výši 300,- Kč podle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s ust. § 1 odst. 1 písm. a), b), c) a ust. § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení podle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. a podle § 89a exekučního řádu (3 úkony právní služby po 300,- Kč – vyjádření ve věci samé, příprava na jednání a účast na jednání).

Soud proto od částky 26.859,58 Kč představující náklady řízení týkající se nároku ne nemajetkovou újmu odečetl náklady řízení 396,- Kč týkající se nároku na náhradu škody a žalobkyni přiznal na nákladech řízení částku ve výši 26.463,58 Kč, výrokem IV. rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání to 15ti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost stanovenou tímto rozsudkem, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

V Praze dne 20. září 2017

Tereza Jachura Maříková v.r.
soudkyně